

Ik ijsbeer door de kamer.

Zal ik?

Kwestie van een klikje.

Shit, ik durf niet. Ik loop een rondje om de bank. En nog een.

Gisteravond, in de jacuzzi van de sauna, onder een schitterende sterrenhemel, wist ik het opeens.

Ik wil niet meer studeren.

Die grote zwarte wolk van het verdomde eeuwige moeten, al 52 jaar verpest hij mijn dag. Iedere dag, echt iedere dag, slof ik met lood in de schoenen naar mijn vioolkist. En dan slof ik weer terug. Naar het espressoapparaat. Naar de ijskast, de laptop, de tv, de tuin of de badkamer. Om iets heel dringends te doen wat absoluut niet nodig is. Want geen zin.

Nooit zin.

Vanaf het moment dat ik wakker word begint het grote uitstellen. Heb ik het Heel Erg Druk. Behalve met studeren. Ook al moet ik het vioolconcert van Korngold of Sjostakovitsj spelen. Of *Scheherazade*, of *Ein Heldenleben* eruit knallen.

Toch doe ik het. Na het uitstellen, met tegenzin. Want het moet.